

2. pôstna nedel'a, 1.3.2026, VP

„Pravda bez lásky“

Zjavenie Jána 2, 1-7

List chladnúcemu zboru efezskému

¹ Anjelovi cirkevného zboru efezského napíš: *Toto hovorí Ten, ktorý pevne drží v pravici sedem hviezd a chodí uprostred siedmich zlatých svietnikov;* ² *poznám tvoje skutky, prácu i trpezlivosť a že nemôžeš znieť zlých; skúšal si (ľudí), ktorí hovoria o sebe, že sú apoštolovia, a nie sú, a poznal si, že sú luhári;* ³ *si trpezlivý, znášal si mnoho pre moje meno a neustal si.* ⁴ *Mám však proti tebe, že si opustil svoju prvú lásku.* ⁵ *Spamätaj sa, odkiaľ si odpadol, kajaj sa a rob prvotné skutky! Ak nie, prídem na teba, pohnem tvojím svietnikom z miesta, ak sa nebudeš kajat!* ⁶ *Ale to jedno máš, že nenávidíš skutky mikulášencov, ktoré aj ja nenávidím.* ⁷ *Kto má uši, nech počuje, čo Duch hovorí cirkevným zborom! Kto zvíťazí, tomu dám jesť zo stromu života, ktorý je v raji Božom.*

Dnes sa cez slová z knihy Zjavenie Jána pozeráme do jedného veľmi silného duchovného zrkadla. Pozeráme sa na cirkevný zbor v Efeze, ktorý bol silným zborom, bol aktívny, vytrvalý, teologicky pevný. A predsa ten Kristovský odkaz je jasný: **Mám však proti tebe, že si opustil svoju prvú lásku.**

Keď si čítam tieto listy do zborov v Zjavení Jána, vždy mi napadne otázka, ako to, čo je napísané o týchto jednotlivých zboroch, reflektuje situáciu v našom cirkevnom zbore. A tak aj dnes nás chceme pozvať v tejto kázni, aby sme sa uvideli v zrkadle efezského zboru.

Pán Ježiš najprv Efez chváli. Vidí ich prácu, námahu, vytrvalosť, schopnosť rozpoznať falošné učenie. Bol to cirkevný zbor, o ktorom sa určite nedá povedať, že by spal, ale naopak, bola to cirkev, ktorá slúžila, starala sa, premýšľala, hľadala odpovede. A predpokladám, že tento obraz v zrkadle tohto zboru sa nám páči. Aj my chceme byť cirkevným zborom, ktorý stojí na pravde, slúži, vie rozoznať dobré od zlého, je aktívny, trpezlivý, vytrvalý.

Ale potom prichádza to Božie ALE!

„Opustil si svoju prvú lásku.“ Nie – kresťania v Efeze nestratili pravdu. Ani neznehodnotili učenie. Ani neprestali byť aktívni. To, čo stratili, bola LÁSKA. Stratili lásku k Bohu, lásku k evanjeliu, lásku k ľuďom. A to je problém, ktorý nie je viditeľný na prvý pohľad. Cirkevný zbor môže fungovať. Mnohé programy a aktivity môžu bežať. Môže sa zvestovať teologicky čisté Božie Slovo. Ale **srdce, srdce môže ochladnúť**. Cirkev môže robiť správne veci – ale zo zlých dôvodov. Cirkev môže byť aktívna, ale bez vnútorného zápalu. Cirkev môže brániť pravdu – ale bez lásky. **A pravda bez lásky prestáva byť evanjeliom.**

Niečo podobné sa môže stať aj v našich rodinách a osobných životoch. A možno to lepšie pochopíme, ak použijem obraz našich manželstiev. *V mnohých rodinách manžel a manželka robia všetko „správne“: starajú sa o domácnosť, vychovávajú deti, zabezpečujú rodinu, plnia si povinnosti. Navonok je všetko v poriadku. No niekde vo vnútri, hlboko, sa láska vytratila a nahradila ju povinnosť. Prestanú si hovoriť milé slová, zabudnú na malé pozornosti, vytratia sa nežnosti, prestanú sa počúvať, prestanú spolu tráviť čas... A zrazu jedného dňa zistia, že síce zodpovedne fungujú, ale v skutočnosti nežijú.*

To sa stalo v Efeze. A presne to sa môže stať aj cirkvi, či nášmu cirkevnému zboru. Niekedy mi bratia a sestry nášho cirkevného zboru povedia, aké to bolo dobré a pekné stretnutie. A ja sa zvyknem v ústrety opýtať: „Čo sa vám na ňom páčilo?“ Nie vždy dostanem konkrétnu odpoveď. Častokrát je to len pocit, že v našom zbore sa ešte stále niečo deje,

organizuje, pripravuje... No, v zrkadle efezského zboru som si sama sebe položila otázku: *cítiť zo života nášho cirkevného zboru skutočnú lásku k Pánovi Ježišovi, alebo len zotrvačnú povinnosť. Lebo veď, ak sú aktivity, ešte žijeme.*

Som vdáčná Pánu Bohu, že rovnako ako pre Efez, má aj pre nás riešenie. To riešenie je v jednoduchých radách: Vráť sa k svojej viere na začiatku, k radosti zo spasenia a k tomu, ako si miloval Pána Boha. **Vrátiť sa k viere**, znamená priznať si, že „niečo v nás vychladlo“. Znamená to robiť pokánie zo svojho ochladnutia a vrátiť sa k prvej láske, kde nám horelo srdce pre Pána Ježiša Krista. A to v nás nanovo vyvolá radosť zo spasenia. **Vrátiť sa k prvým prejavom lásky**, znamená začať robiť veci z lásky a nie z pocitu povinnosti. Znamená to modliť sa srdcom, čítať Božie slovo ako list od milovaného Otca, slúžiť ľuďom s radosťou.

Aj my dnes, aspoň predpokladám, vieme analyzovať učenie, vysvetľovať Božie Slovo, vieme organizovať aktivity, vieme brániť pravdu, dokonca sa za „tú našu“ (pod ktorou teraz myslím „naše uchopenie a pochopenie Božieho Slova a evanjelia“) bit'. Ale Pán Ježiš sa nás pýta inú otázku: **Horí v nás ešte láska?** Milujeme ešte Pána Boha celým svojím srdcom? Teší nás ešte Jeho evanjelium plné lásky? Milujeme ešte ľudí – aj tých, ktorí sú iní, slabí, zložití, možno doslova odlišní?

Dobrá správa je, že Pán Ježiš nekončí výčitkou. On stojí uprostred cirkvi. On stojí, aspoň tak pevne verím, aj uprostred nášho cirkevného zboru. On drží cirkev i náš cirkevný zbor vo svojich rukách. A On hovorí: „**Vráť sa ku mne.**“ Ten, ktorý nás prvý miloval, Ten dokáže v nás **obnoviť prvú lásku.**

Toto je aj pozvaním k Večeri Pánovej. Práve v nej nás Pán Ježiš **znovu uistuje o svojej láske.** Pripomína nám, že On nás miloval ako prvý, že Jeho láska nebola chladná, ani povrchná, ani povinná – bola to láska, ktorá šla až na kríž. A práve táto chvíľa je okamihom, v ktorom sa môže nanovo zrodiť aj naša **prvá láska.** Nie zo snahy, nie z povinnosti, ale z vdáčnosti. To nám všetkým prajem. Amen.